

Iepurele, ogarul și copoiul

Grigore Alexandrescu

Calitățile noastre cele mai lăudate
Ne sânt ades în lume drept crime reproșate;
Aceasta se întâmplă de câte ori prin ele
Oprim executarea intențiilor rele.
Iepurele odată
Fu tras la judecată
De un ogar. În tufe atuncea prezida
Copoiul, și sentințe fără apel el da.
Ogarul către el așa se adresă
Și-n limba lui strigă:
„O, tu ce prezidezi senatul cel câinesc,
Te rog să mă ascuți: eu viu să jeluiesc
De acest ticălos,
Ce sufletul mi-a scos.
Căci vrând a-l întâlni, pe deal sau pe câmpii,
El fuge parc-ar fi gonit de vijelii;
Ș-apoi n-aleargă drept,
Cu el să poți da piept,
Ci merge tot cotiș
Și sare curmeziș;
C-un cuvânt, n-are pas, nici umblet creștinesc.
Dar ce să mai vorbesc,
Când chiar măria-ta, d-o fi cum am aflat,
Ai fost adeseori de dânsul înșelat?”
„Destul - lătră atunci copoiul cafeniu -
Pe el nici îl ascult, purtările-i le știu,
Orice pentru el crez, și iată-l osândit
Să fie jupuit.
Carnea va rămânea pentru judecător,
Iar labele vor fi pentru jeluitor.”